ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ο ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΣ ΙΗ' ΚΑΙ Ι' ΑΧΛΑΔΙΑ

Ὁ Λουδοβίκος 18ος ἦταν τρομερὰ λαίμαργος. Τοῦ ἄρεσε στὸ τραπέζι του νὰ παρατίθενται τὰ σπανιώτερα φαγητὰ καὶ φροῦτα.

Γιὰ νὰ μπορῇ δὲ νὰ ἱκανοποιῇ τὶς ἀδινωμίες του αὐτές, εἶχε ἀγοράσει ἕνα μεγάλο κτῆμα στὸ Μοντρέϊγ, ὅπου εἶχε φυτέψει διάφορα λαχανικὰ καὶ ὀπωροφόρα δένδρα.

Μιὰ ὥμορφη μέρα τοῦ Ἰανουαρίου ὁ κηπουρὸς τοῦ βασιλέως Ἐτιὲν ἔκοψε ἀπὸ μιὰ ἀχλαδιά, τὴν ὁποίαν ἐπὶ ἕξη ἑβδομάδες περιποιόταν ἐπίτηδες, διὸ ὡραιότατα ἀχλάδια, τὰ ὁποῖα παρέδωσε στὸν γυιό του νὰ τὰ πάῃ στὸ παλάτι.

Ὁ νεαρὸς χωριὸς ἔφυγε τρέχοντας καὶ κατόρθωσε νὰ φθάσῃ στὰ ἀνάκτορα πρὶν ἀπὸ τὴν ὥρα τοῦ φαγητοῦ. Ἕνας αὐλικός, μόλις ἀντίκρυσε τὰ ὡραῖα καὶ σπάνια φροῦτα, τὰ ἅρπαξε ὅλος χαρά, καὶ ἔσπευσε νὰ τὰ πάῃ στὸν βασιλέα.

Ὁ Λουδοβίκος, μόλις τὰ εἶδε, ἔρριξε ἐπίσης μιὰ κραυγὴ χαρᾶς. Κι' ὅταν τοῦ ἀνήγγειλαν, ὅτι προήρχοντο ἀπὸ τὸ κτῆμα του, τοῦ Μοντρέϊγ, διέταξε νὰ ὁδηγήσουν ἐνώπιόν του τὸν κομιστή.

Ὁ νεαρὸς κηπουρὸς προχώρησε μὲ ὕφος συνεσταλμένο.

— Ἀφῆστε μας μόνους !... διέταξε τότε ὁ λαίμαργος μονάρχης. Τὶ ὡραῖα φροῦτα !.... Μονάχος σου τὰ περιποιήθηκες ;... Τὶ θαυμάσια ἀπίδια !... Μπράβο ! Ἀξίζει νὰ σ' ἀνταμείψω γιὰ τοὺς κόπους ποὺ κατέβαλες... Ἔλα, παιδί μου, ζήτησέ μου ὅ,τι θέλεις.... ὅ,τι θέλεις...

— Χμ.... Χμ....

— Τί εἶνε; Τί θέλεις λοιπόν; Δὲν τολμᾶς νὰ μοῦ ἀπαντήσῃς;....

Τότε, πρῶτα θὰ σὲ ἀνταμείψω γιὰ τὴν ἱκανότητά σου καὶ κατόπιν θὰ σὲ πληρώσω γιὰ τοὺς κόπους σου..... Πάρε τὸ ἕνα ἀπὸ τὰ δυὸ ἀχλάδια....

Συγχρόνως ὁ βασιλεὺς ἅρπαξε τὸ ἄλλο ἀχλάδι καὶ τὸ δάγκωσε.

— Θαυμάσιο φροῦτο ! Ἔλα πάρε τὸ ἄλλο...

— Ὤ ! Δὲν τολμῶ, Μεγαλειότατε....

— Σὲ διατάζω.

— Ὁ μικρὸς Ἐτιὲν ἐπῆρε τότε τὸ ἀπίδι, ἔβγαλε ἕνα σουγιὰ ἀπὸ τὴν τσέπη του καὶ ἄρχισε νὰ τὸ καθαρίζῃ.

— Ζῶον ! τοῦ ἐφώναξε ἀγανακτησμένος ὁ βασιλεύς. Τολμᾶς νὰ χαλᾶς ἕνα τόσο ὡραῖο φροῦτο.... Γιὰ κύτταξε δῶ. Νά... Ἔτσι τὰ τρῶνε.... Δαγκάνοντάς τα ἀτ' εὐθείας. Κάμε καὶ σὺ τὸ ἴδιο.... Ἐμπρός....

— Ὤ, ὄχι....

— Γιατὶ δὲν θέλεις νὰ τὸ δαγκώσῃς ;.... Γιατί ; Μίλα γρήγορα.... Τὸ ἀπαιτῶ....

— Νά.... Καθὼς ἐρχόμουν, τὸ ἕνα ἀχλάδι ἔπεσε στὸ δρόμο, μέσα σὲ κάτι ἀκαθαρσίες.... Καὶ δὲν ξέρω ποιὸ ἀπὸ τὰ δυὸ εἶνε....

ΔΗΜΟΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΑ

Η ΔΕΣΠΟ

Τὸ βλέπεις τ' ἄστρο τὸ λαμπρό, ποὺ πάει κοντὰ στὴν Πούλια ;
Κεῖνο μοῦ φέγγει κι' ἔρχομαι, Δεσποῦλα, στὴν αὐλή σου.
Ξύπνα, μοῦ' μαυρομάτα μου, ξύπνα, γλυκειά μου ἀγάπη.
Ἔχω δυὸ λόγια νὰ σοῦ εἰπῶ καὶ πάλι ἀποκοιμήσου.
Τὸ κρῖμα νάχῃ ἡ μάνα σου, τ' ἄδικο ὁ ἀδερφός σου
καὶ τὸν ἀφορεσμὸ ὁ παπᾶς ποὺ δὲ μᾶς στεφανόνει
νὰ λογηθοῦμε ἀντρόγυνο, νὰ λογηθοῦμε ἀδέρφια.

Μιὰ σκηνὴ γιὰ τὸν κινηματογράφο... Καὶ μεῖς τὴν πήραμε γιὰ ἀληθινὴ λησταρχικὴ ἐπίθεσι !... Χά, χά, χά...

Μὰ ὁ Λέων Βαντιὲ δὲν συμμερίζεται καθόλου τὴν εὐθυμία τοῦ ἀντιζήλου του. Σφίγγει τὰ δόντια του, σμίγει τὰ φρύδια του, χλομὸς ἀπ' τὴν ταραχή, καταλυπημένος. Νὰ χάσῃ μιὰ τόσο ὡραία γυναῖκα, νὰ φανερώσῃ τὴν ἀνανδρία του μὲ τὸ τίποτε, γιὰ μιὰ κωμωδία, σὰν παιδὶ ποὺ φοβᾶται τὸν μπαμπούλα !...

Ὅσο γιὰ τὴν κ. Ὀρέλ, χτυπᾶ τὰ χέρια της, χαρούμενη, ἐνθουσιασμένη :

— Τὶ νὰ σᾶς πῶ, φωνάζει. Ποτὲ δὲν μποροῦσα νὰ φανταστῶ, ὅτι θὰ ἦταν ψεύτικη αὐτὴ ἡ ἐπίθεσις....

Καί, γυρίζοντας πρὸς τὸν Ταντό, τὸν κυττάει γλυκά, ἐρωτικά, γεμάτη τρυφερότητα καὶ τοῦ λέει συγκινημένα :

— Κύριε Παῦλο, πότε θέλετε νὰ κάμουμε τοὺς γάμους μας ;....

ΜΙΣΕΛ ΚΟΡΝΤΑΙ

ΑΠΟ ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΣ ΘΙΒΕΤ

Η ΜΕΤΕΜΨΥΧΩΣΙΣ ΤΟΥ «ΛΑΜΑ»

Τὶ διηγεῖται μια ἀγγλὶς συγγραφεύς. Οἱ βουδδισταὶ καὶ ἡ μετεμψύχωσις τῶν νεκρῶν. Ἕνα μυστηριῶδες κι' ἀνεξήγητο γεγονός. Ἡ μετεμψύχωσις τοῦ Λάμα σ' ἕνα μικρὸ παιδὶ πανδοχεως ! Ὁ μετεμψυχωθεὶς ἐνθυμεῖται τὰ πάντα. Ἡ πομπή. Τὸ φλυτζάνι τοῦ τσαγιοῦ. Μυστήρια σκοτεινὰ καὶ ἀδιάλυτα...

Μιὰ Ἀγγλὶς συγγραφεύς, ἡ κυρία Ντάβιτ - Νέελ, ἡ ὁποία περιόδευσε τελευταῖα στὴ χώρα τοῦ Θιβέτ, στὴν Ἀσία, ἔξέδωσε ἕνα βιβλίο, στὸ ὁποῖο περιγράφει τὶς ἐντυπώσεις της. Ἀνάμεσα στὰ ἄλλα, διηγεῖται καὶ τὸ ἑξῆς ἀλλόκοτο περιστατικό, τοῦ ὁποίου ὑπῆρξε αὐτόπτης μάρτυς :

Εἶνε γνωστὸ πὼς οἱ Βουδδισταὶ τῆς Ἀσίας πιστεύουν στὴ μετεμψύχωσι. Παραδέχονται δηλαδή, ὅτι οἱ ἄνθρωποι ποὺ πεθαίνουν, ἀναγεννῶνται ἔπειτα ἀπὸ λίγο καιρὸ στὴ ζωή, ἐνσαρκούμενοι σὲ ἕνα ὁποιοδήποτε ἀνθρώπινο πλάσμα ἢ ζῶο.

Ὅταν λοιπὸν ἡ Ἀγγλὶς συγγραφεὺς βρισκότανε στὸ Κάουμ - Μπάουμ τοῦ Θιβέτ, ἑφτὰ ὁλόκληρα χρόνια εἶχαν περάσει ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ πέθανε ἕνας «Λάμα», ἕνας ἱερωμένος δηλαδὴ Βουδδιστής, καὶ οἱ ἄνθρωποί του δὲν εἶχαν ἰδεῖ κανένα σημεῖο ἀχόμη, ποὺ νὰ τοὺς πείθῃ, ὅτι ὁ «Λάμα» εἶχε μετεμψυχωθεί.

Ἔξαφνα ὅμως μιὰ μέρα, ἕνας πιστὸς ἀκόλουθος τοῦ πεθαμένου «Λάμα», γυρίζοντας ἀπὸ κάποιο χωριὸ ὅπου εἶχε πάει, σταμάτησε σ' ἕνα πανδοχεῖο, γιὰ νὰ ἀναπαυθῇ γιὰ λίγες ὧρες. Ἐκεῖ πέρα συνέβη τότε τὸ ἑξῆς περίεργο γεγονός :

Ἐνῶ ἑτοίμαζαν τὸ τσάϊ τοῦ ξένου, αὐτὸς ἔβγαλε τὴν ταμπακιέρα του, γιὰ νὰ πάρῃ μιὰ πρέζα ταμπάχο. Τότε ὅμως τὸ παιδάκι τοῦ πανδοχέως, τὸ ὁποῖο ἦταν ἐκεῖ δίπλα του καὶ ἔπαιζε, τὸν πλησίασε, καί, βάζοντας τὸ χέρι του ἐπάνω στὴν ταμπακιέρα, τοῦ εἶπε, σὰν νὰ τὸν ἐπαίνωνε :

— Γιατὶ μεταχειρίζεσαι τὴν ταμπακιέρα μου ;

Ὁ πιστὸς ἀκόλουθος τοῦ «Λάμα» ἔμεινε ἔκπληκτος, γιατὶ πράγματι ἡ ταμπακιέρα δὲν ἦταν δική του, ἀλλὰ τοῦ πεθαμένου αὐθέντου του.

— Δῶσε μου τὴν γρήγορα ! διέταξε τὸ παιδί.

Καὶ τότε κατατρομαγμένος ὁ ἀκόλουθος, ἔπεσε στὰ πόδια τοῦ παιδιοῦ, βέβαιος πειὰ ὅτι εἶχε μπροστά του τὸν αὐθέντη του μετεμψυχωμένον !

Ἀνεκοίνωσε ἔπειτα τὸ πρᾶγμα στοὺς ἄλλους, ποὺ ἦταν τὴν ὥρα ἐκείνη στὸ πανδοχεῖο, καὶ ἀποφάσισαν νὰ ἐπαναφέρουν στὴν κατοικία του τὸν μετεμψυχωμένο «Λάμα», δηλαδὴ τὸ παιδὶ τοῦ πανδοχέως.

Ἡ Ἀγγλὶς συγγραφεύς, ἡ ὁποία ἔτυχε νὰ παρευρεθῇ στὴν πομπὴ τῆς μεταφορᾶς, διηγεῖται σχετικῶς τὰ ἑξῆς :

«Ἡ συνοδεία ἔφτασε προχωρῶντας σ' ἕνα σημεῖο, ὅπου διασταυρωνόταν ἕνας παληὸς δρόμος μ' ἕναν καινούργιο καὶ πῆρε τὸν καινούργιο δρόμο.

Τότε τὸ παιδὶ σταμάτησε ἔξαφνα καὶ ρώτησε, γιατὶ δὲν ἔπαιρναν τὸν ἄλλο δρόμο, τὸν παλιό, ὁ ὁποῖος ὁδηγοῦσε ὁλόϊσια ἐκεῖ ὅπου ἤθελαν νὰ πάνε. Αὐτὸ ἐθεωρήθη ὡς μία δεύτερη ἀπόδειξις, ὅτι τὸ παιδὶ ἦταν ὁ «Λάμα» μετεμψυχωμένος, γιατὶ τὸν καιρὸ ποὺ ὁ «Λάμα» εἶχε πεθάνει, ὁ καινούργιος δρόμος δὲν εἶχε ἀνοιχθεῖ ἀκόμη καὶ ὁ μακαρίτης προτιμοῦσε πάντα τὸν παλιό.

Τέλος, συνέβη καὶ ἕνα ἄλλο περίεργο περιστατικό : Ὅταν ἡ πομπὴ ἔφτασε στὸ σπίτι τοῦ «Λάμα», ἔδωσαν στὸν μικρὸ τοῦ πανδοχέως νὰ πιῇ τσάϊ σ' ἕνα κρυστάλλινο κύπελλο. Μὰ τὸ παιδὶ ἀρνήθηκε νὰ πιῇ, ζητῶντας νὰ τοῦ δώσουν τὸ τσάϊ στὸ δικό του τὸ κύπελλο, ποὺ ἦταν ἀπὸ πορσελάνη. Πράγματι, ὁ ἀκόλουθος τοῦ «Λάμα» θυμήθηκε τότε, ὅτι ὁ αὐθέντης του, ὅσο ζοῦσε, συνήθιζε νὰ πίνῃ τσάϊ μέσα σ' ἕνα κύπελλο ἀπὸ πορσελάνη. Ἐπειδὴ ὅμως εἶχε ξεχάσει σὲ ποιὸ μέρος τοῦ σπιτιοῦ ἦταν τώρα αὐτὸ τὸ κύπελλο, ὁ μικρὸς σηκώθηκε καὶ τοὺς τὸ ἔδειξε μόνος του !.....».

Τὶ ἐξήγησι μπορεῖ νὰ δώσῃ τώρα κανεὶς σ' ὅλα αὐτὰ τὰ μυστήρια ; Πρέπει νὰ πιστεύουμε στὴ μετεμψύχωσι ; Ἰδοὺ τὸ ἐρώτημα !....

ΟΙ ΣΟΦΟΙ

ΓΙΑ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

Τὰ δάκρυα εἶνε κάποτε τὸ χαμόγελο τοῦ ἔρωτος.

Σ τ έ ν τ α λ

Εἶνε πολὺ σκληρὸ νὰ κατοχοινώμεθα ἀπὸ κεῖνες ποὺ ἀγαποῦμε.

Σ μ ὶ θ

Ἡ ἀγάπη εἶνε δροσιὰ τοῦ οὐρανοῦ, ποὺ σταλάζει στὴν καρδιά.

Π ε τ ρ ά ρ χ η ς